

# Les dacht met Lex eindelijk z'n papa te hebben gevonden, maar dna-test verstoorde sprookje

Dolblij was de Engelsman Les Kenny toen hij een jaar geleden op aanwijzing van zijn moeder zijn biologische (Nederlandse) vader vond. En ook de vader in kwestie, Lex van der Meide, was na een eerste schrik in zijn nopjes met deze sympathieke zoon. Het klikt. Tot een dna-test het sprookje in gruzelementen

gooide: er bleek geen enkele verwantschap te zijn tussen de twee mannen. Maar wie en waar is de vader van

Kenny dan wel? Les en Lex, de vader en zoon die geen vader en zoon zijn, zijn nu samen op zoek...



■ Waar zijn Gerrit Kortland en Gerrit van de Weg? En is één van beide de vader van Les Kenny?

# „WIE IS MIJN VADER DAN DAN WÉL?“

Is het misschien Gerrit Kortland, of Gerrit van de Weg?



**INFORMATIE**  
Wie kent een Gerrit Kortland of een Gerrit van de Weg (zie foto) die ooit hebben gevaren op bananenjager 'Geestland'? Informatie is welkom bij privédetective Els Leijts: telefoon 035-6950775 (ook in het weekeinde) of via de mail: info@iemand-zoeken.nl  
Zij krijgt regelmatig zoekopdrachten van mensen die hun biologische vader of moeder willen vinden: „En ook komt het vaak voor dat een moeder met een naam op de propfen komt die helemaal niet blijkt te kloppen. Vrouwen vinden het toch niet écht prettig om te moeten bekennen dat ze met iemand naar bed zijn geweest die ze nauwelijks kennen.“

■ Engelse Les Kenny en Nederlandse Lex van der Meide zijn nu samen op zoek naar de echte vader van Les.  
FOTO: FRANK DE RUITER.

door MARJOLEIN SCHIPPER

**AMSTERDAM, zaterdag**  
Zijn moeder, toch al niet het zonnetje in huis, was woedend die 1e januari 2006. Waarom had zoon Les haar met kerst niet bezocht? Les, die nota bene belde om gelukkig nieuwjaar te wensen, probeerde uit te leggen dat hij had moeten werken. Maar zijn (dronken) moeder was niet voor rede vatbaar en slingerde hem in blinde drift naar het hoofd: 'Je vader is niet eens je echte vader!' „Toen ik verbijsterd vroeg wie mijn vader dan wél was, zei ze: „Een Nederlandse zeeman. Lex van der Meide.“

Het raakt Les Kenny (41) bij na twee jaar later nog steeds. De zachtmoedige Engelsman moet een keer extra slikken als hij het vertelt. De mededeling kwam als een donderslag bij heldere hemel, hoewel hij een ongelukkige jeugd achter de rug heeft. „Mijn moeder heeft altijd een hekel aan me gehad en me dat ook laten voelen. Mijn ouders waren gescheiden, mijn twee oudere broers leefden bij onze vader. In die jaren werden kinderen alleen aan de vader toegewezen als er sprake was van verwaarlozing of mishandeling. Ik leefde altijd in de veronderstelling dat ze mij had mogen houden omdat ik nog een baby was. Later is ze hertrouwd en is mijn halfzusje geboren. Dat was haar 'baby', die werd vertroeteld; ik was op mijn onduidelijke redenen het zwarte schaap en dat werd me ook flink ingeperst.“

Op de papieren van zijn doop bleek inderdaad als naam van de vader 'Lex van der Meide' te staan vermeld. Maar toen Kenny bij de overheid zijn geboortepapieren opvroeg om te zien of de naam van zijn vader daar ook op stond, kwam een nog veel gruwelij-

ker feit aan de oppervlakte: zijn moeder had hem vlak na zijn geboorte afgestaan ter adoptie. Acht maanden lang leefde hij als baby bij andere mensen, tot zijn moeder hem vreemd genoeg weer terughaalde. „Waarom ze mij heeft weggedaan en vervolgens weer teruggehaald terwijl ze overduidelijk nooit van me heeft gehouden, is nog steeds een raadsel. Ze wilde er, na die woede-uitbarsting op nieuwjaarsdag, ook niet meer over praten. En de adoptieouders blijken beiden overleden te zijn, dus die kan ik er ook niet meer naar vragen.“

En dus ging Les maar op zoek in Nederland. Via een Hollandse kennis die aan stamboomonderzoek deed en dus gewend was ardieven nate pluizen, vond hij al na een paar weken de Lex van der Meide die zijn moeder bedoeld moest hebben: Van der Meide was begin jaren zestig zeeman, kok op de bananenjager 'Geestland'. Het schip lag een dag of vier in de haven van het Engelse Preston, voer naar Nederlands-Indië en weer terug.

Via de mail zocht Kenny, heel voorzichtig, contact met



■ Mary Parkinson, de moeder van Les, ten tijde van zijn geboorte.

Van der Meide. Dat was even schrikken: „Ik dacht, wat krijgen we nou? Wat wil die man van me? En ik kon me eerst die hele vrouw niet herinneren“, zegt Lex van der Meide. „Maar dan ga je zitten nadenken en eens in je oude spullen rommelen. Les is in december '65 geboren en ik was in maart '65 twee weken in Preston. Die gegevens vond ik in mijn oude monsterboekje.“

**Havenkroeg**  
„Volgens Les kwam zijn moeder altijd in de Steamer, een populaire havenkroeg in Preston. En toen ik dat hoorde, kwamen er steeds meer herinneringen boven. Het is natuurlijk een flinke tijd geleden! Mary Parkinson heette z'n moeder, en ze was daar vaak met een stel vriendinnen: Sheila en Dorothy kan ik me ook nog voor de geest halen. Gezellige meiden, en wij waren gezellige jongens, zal ik maar zeggen. Dus: het zou heel goed kunnen! Alleen raar dat ze mij nooit iets had verteld van die zwangerschap, vond ik. Nou ging ik wel kort

daarop op een andere boot varen en was dus uit Preston verdwenen.“  
Hoe meer Lex contact kreeg met zijn 'zoon' Les, hoe leuker hij het begon te vinden. En vice versa: het klikt tussen de Engelsman en de Nederlander. Les: „Ik heb altijd een vaderfiguur gemist in mijn leven; mijn moeder was immers gescheiden en het contact met haar ex was slecht. Gewoon, iemand om mee voetbal te kijken of samen wat te drinken. Gelukkig heb ik nu zelf een goed familieleven met een vrouw en twee lieve dochters. Maar een vader, die hoorde erbij. Ik heb altijd vooropgesteld: ik hoef later geen geld van je, ik wil dat zelfs juridisch vast laten leggen. Het ging me alleen om het contact. Het was een drang binnenin die me tot zoeken dreef. Het is toch een blanco vlek vanbinnen die je wilt invullen.“  
En Lex heeft bewondering voor Les: „Hij heeft echt een enorme rotjeugd gehad. Hij weet en doet wat hij moet. Hij heeft een goede baan en werkt keihard, en neemt daarnaast de



# DEN is nog geen KERSTBOOM...

■ Bij de blauwspaar (picea glauca) staan de naalden één voor één op de tak.  
FOTO: THEO TERWIEL

Mooiste versiering komt in Von Gimborn Arboretum gewoon aangevlogen

door HANS PEETERS\*  
**DOORN, zaterdag**  
We draaien de verlaten parkeerplaats op en trekken een toegangkaartje uit de automaat van het Von Gimborn Arboretum. Meteen al maakt een paar gaaien zich met veel gekrijs uit de voeten. Vinken vliegen voor ons uit en een ekster zit boven in een boomtop brutaal te schelden. Maar we zijn hier voor de bijzondere collectie bomen en struiken die deel uitmaken van de Botanische Tuinen van de Universiteit Utrecht.

Samen met een oudere dame zijn we de enige bezoekers op deze stille winterachtige middag. Hoge kale stammen werpen door de late lage zon lange schaduwen over de grond. Via kronkelende paden doen we in anderhalf uur zo'n beetje alle werelddelen aan. Om alvast in de sfeer van kerst te komen, heeft de hoek met dennenbomen onze bijzondere aandacht.

Wetenschappers rangschikken ze onder de familienaam coniferen. Voor ons leken staat een conifeer in de tuin en een dennenboom met Kerstmis in de huiskamer. Toch? Laten we op zoek gaan naar de kerstboom.  
We breken onze tongen over informatiebordjes met namen als Abies veitchii en Pinus sylvestris. Kennis die we onmiddellijk weer vergeten. We stoppen bij een grove den en komen tot de ontdekking dat dit niet het type is dat we de komende periode binnen willen hebben. Veel en veel te hoog, terwijl de vorm in de verste verte niet aan een kerstboom doet denken. De kruin mist de spitse vorm, waar een fraaie blinkende piek op kan. Na meters kale rechte stam schieten grillige takken alle kanten uit. Zelfs al

dat ze veel schaduw verdragen, kan men fijnsparren in dichte bestanden laten groeien. Dit levert een grotere houtopbrengst op, dat bekend als vurenhout voor veel doeleinden wordt gebruikt. De volwassen fijnsparren hier in het arboretum hangen vol fraaie langwerpige kegels. Eten voor onze vriend eekhoorn.

**Ezelsbruggetje**  
Om dennen en sparren voor eens en altijd uit elkaar te houden, hanteren we een ezelsbruggetje. Bij sparren staan de naalden één voor één op een tak. Solitaire naalden of single zo u wilt, maar in ieder geval beginnend met de letter S van spar. Bij de grove den zitten de naalden met twee in een kokertje; duplo met de beginletter D van den. Bij larksbomen, die eveneens veel bij ons worden aangeplant, groeien de naalden in bosjes bij elkaar. Legio naalden beginnend met L van lariks. Een kind kan de was doen en vol zelfvertrouwen vervolgen we ons pad. Tot we stilhouden bij een boom, waarbij de naalden in bundeltjes van vijf uit een knop komen. Volgens het naambordje hebben we te maken met een Koreaanse den. Hoezo den duplo? In Korea hebben ze kennelijk moeite om tot twee te tellen. Later thuis zien we in het bomenboek dat ook bij de tranenden en de balkanden de naalden in groepjes van vijf bijeen zitten. En

**Dan eindelijk... Een pracht-exemplaar!**

dat er ook niet-inheemse dennen zijn met drie naalden bij elkaar. Gelukkig kennen de sparren geen uitzondering en staan bij hen alle naalden in hun uppie.

We wandelen richting uitgang en passeren een groepje sparren. Uit de bomen klinkt een concert van hoge piepgeluidjes. Kleine bolronde vogeltjes jagen tussen de takken achter elkaar aan. Goudhaantjes zoeken vaak in groepjes de dichte beschutting van de sparren op. Het valt niet mee om de rusteloze vogeltjes goed in beeld te krijgen. Wanneer er eenje even op een tak stilt, herkennen we het groene venpak en de felgele streep die over de kruin loopt. Het is ons allerkleinste vogeltje en weegt niet meer dan vijf gram. Op hetzelfde moment worden we blij verast door vier veel forsere goudvinken, die in de top neerstrijken. Vooral de mannen zijn juweeltjes met bloedrode buiken en opvallende zwarte koppen. Zelfs op doorgewinterde vogelaars maken goudvinken iedere keer weer indruk. Een moedere en toepasselijkere kerstversiering kunnen we ons niet wensen.

\*Hans Peeters is medewerker van Vogelbescherming Nederland.

zoek naar, om mee te beginnen, Gerrit Kortland. „Dat viel ook niet mee. Er zijn een heleboel families Kortland en bovendien kan de naam ook nog eens op meerdere manieren worden gespeld. Op een gegeven moment had ik een Gerrit maar die bleek weer niet op de vaart gezeten te hebben, bovendien was het een globetrotter die al jaren met de noorderzon vertrokken bleek.“  
Wel heeft Lex een duidelijke foto van de beide Gerrits, met wie hij in die tijd nog in een voetbalveld zat dat overal waar de Geestland maar aanlegde wedstrijdjes speelde: „Maar hoe gaan dingen, het is een tijd geleden en je verliest elkaar uit het oog. Je gaat op andere schepen varen, je kiest voor een leven aan de wal.“ Les Kenny tuurt naar de foto: „Mijn dochter heeft net zo'n kaaklijn als die Van de Weg“, wijst hij aan. „Maar als je nou vraagt op wie lijk ik zelf het meest, dan is het weer die Kortland!“

Samen met privédetective Els Leijts, die inmiddels ook druk op zoek is naar beide Gerrits, gaat Les Kenny de komende weken zijn speurtocht voortzetten.  
„Als ik ze vind, hoop ik dat ze net als Lex zo aardig zijn om mee te werken aan een dna-onderzoek. Nogmaals, als één van de twee mijn vader is hoef ik niks van ze, alleen maar contact.“

En zo niet? Les aarzelt: „Dan wordt het moeilijk, dan moet ik mijn moeder opnieuw onder druk zetten. Voor hetzelfde geld weet ze het écht niet, was mijn vader een schip in de nacht. Ik ga door tot alle mogelijkheden zijn uitgeput.“  
De beide mannen, Engelse Les en Nederlandse Lex, staan op. Verder met zoeken? Lex moet lachen: „Nee hoor, we gaan voetbal kijken. Samen!“